

Strah noge céli.

Bila sta dva tatí, vkupe hodeča krast. Nekdaj se zménita, da eden izmej njiju ukrade ovco a drugi vrečo oréhov, in potlej da se zopet snideta po nóci na pokopalíšči, kamor od straha ne sméje ob tem času nihče iti. Pripetí se, da orehov tat pride mnogo poprej na pokopalíšče, nego li ovčji, in séde tamkaj vrhu nagrobnega kamena ter začne oréhe tréti. A prišel je bil še en drug človek ravno tedáj na pokopalíšče, ter je slišal, kakor bi nekaj oréhe trlo. Takó ga je bilo strah, da je pribežal v krómo in zakríčal: „peklénščak sedí na pokopalíšči in oréhe tare! Slišal sem ga sam na svoja grešna ušesa.“ V istem hipu je v krómi bil tudi 18 lét imejoč mladec, od rojstva hrom. Ta reče: „za ne vém kaj na svétu bi rad slišal duhovína!“ Zatorej se pogodi s korenjáškim kmetom, ondukaj bivšim, da ga ta za pol rénskega na hrbtu ponese na pokopalíšče, duhovína poslušat. Kmet ga oprtí, in kadar je bil ž njim srédi pokopalíšča, ugleda oréhov tat v ponočnej temi, kakor bi nekaj šlo proti njemu. Ker je mislil, da se vrača tovariš, ukradeno ovco na hrbtu nesoč, hitro zavpije na glas: „kaj neseš? Debelo ali mršavo?“ Kmet se je túli prepadel, da je šépea odvrigel in dejál: „Bog vé, če je debelo ali mršavo!“ S tem je zbežal nazaj, od koder je bil prišel; a tam je uže dobil hromcà, ki je od straha takó hitro cedíl, da je pred njim bil spet v krómi. Strah noge céli.

—*—

O sínu, roditelji in strijci.

Vladal je rimski cesar Tit, kateri je bil razglasil zakon ter nanj postavil smrt, ako ne bi otroci podpomagali svojih roditeljev. Ob tej dóbi je neki óca imel dva siní, rodna brata mej sobój. A Bog je potem jednemu od njiju dal tudi siní, kateri je pozneje videl svojega strijca ljuto stradajočega v potrebi. Takój ga jame rediti na veliko nezadovoljstvo svojega óče, kateri ga zató spodí jezen od sebe. Ali ta mladenič je strijca vender še hranil ter mu dajal, kar je koli utrpél. Zgodí se, da strijc pozneje obogáti, a mladeničev roditelj oubóža. Blagi sin, to vídevši, takój začne redíti svojega óčo, zdaj zopet na bridko nezadovolje strijcu, kateri mu je to prepovedoval ter ga pognal od sebe, govorèč: „dragi moj! anda veš, kakó sem jaz bil siromašen, ter dajal si méni tí vsega, česar koli sem potreboval, in zatorej sem te bil prijel rad v svojega sinú ter i v svojega naslédnika; a nezahvalen otrok ne vzame nasledja, nego dano bode posinóvljencu. Ker si tí bil nezahvalen, kadar si érez mojo prepoved hranil svojega óčo, ne dobodeš mojega neslédstva.“ Odgovorí mladenič: „nikdo se ne more kaznovati za to, kar zakon velí in zapoveduje; a zakon svojega srca in pismo učita vsacega, da je sin dolžen roditelja najbolj spoštovati in podpomagati v siromaštví; obtorej mi po nikakeršnej pravdi ne moreš tí odvzeti nasledja.“ Strijc je to razumel ter se pomíril ž njim in z bratom svojim, roditeljem vrlega mladeniča.

—o—

—*—